

nok opnaa at svække Garantien i Stedet for at styrke den. Det er muligt, at der kan tænkes en anden Ordning. Jeg tror i alt Fald ikke, at den her nævnte er brugelig overfor de gamle Sparekasser.

Paragraf 7, 1ste Stykke, er jo ogsaa blevet omtalt. Det lyder saaledes: „I Sparekasser, hvor Sparernes Tilgodehavende, saaledes som dette er opgjort ved Sparekassens sidste Aarsoppgørelse, er 100,000 Kr. eller derover, skal et Beløb svarende til mindst 10 pCt. heraf være anbragt i sikre og let sælgelige Værdipapirer, der ikke maa belaanes uden Samtykke af Ministeriet for Handel og Søfart“. Det vil vistnok være i høj Grad generende for Sparekasserne. Bestemmelsen om, at Papirerne ikke maa belaanes uden Ministeriets Samtykke, er vistnok uheldig. Hvad er Meningen med, at man skal have 10 pCt. i let sælgelige Papirer? Det er naturligvis den, at man skal have noget til at ride en Storm af med. Men naar Stormen saa kommer, maa man ikke bruge det Middel, man har lige ved Haanden. Inden man faar Sagen gennem Ministeriet, kan megen Skade være sket. Det vil være fuldt tilstrækkeligt at sige, at hvis man sælger eller belaaner Papirer saaledes, at den disponible Beholdning gaar under 10 pCt., skal Indberetning straks ske til Sparekasseinspektøren, der da fastsætter en Frist, inden hvilken Beholdningen skal være restitueret. Hvis det blev saaledes, at det blev Sparekasseinspektøren, der fastsætter denne Frist, skal Sagen naturligvis kunne indankes til endelig Afgørelse af Ministeren. Det vilde vist være det rigtigste.

Saa er der § 11 vedrørende Revisorerne. Der vil det vistnok være heldigt, og det er for Resten ogsaa blevet omtalt af enkelte andre, at der blev bestemt lidt om deres Kvalifikationer, i alt Fald saaledes, at f. Eks. den ene af dem skulde godkendes af Sparekasseinspektøren. Det tror jeg i alt Fald vilde være en lempelig Ordning.

Inden jeg slutter, vil jeg sige, at jeg vil gerne bidrage til — og jeg er vis paa, at jeg har mange Meningsfæller heri — at faa disse Lovforslag om Sparekasser og Banker bragt til Ende i denne Samling, men de Betæneligheder, jeg har haft tidligere, er egentlig ikke blevet mindre ved de Forhandlinger, der er førte her i Dag. Jeg tror at turde sige, at Forholdene er i allerhøjeste Grad vanskelige, naar der skal lovgives om saadanne Institutter som Sparekasser og Banker, hvor der egentlig skal foretages en Deling i forskellige Lovforslag.

I Tilslutning til de anerkendende Udtalelser, der er faldet, vil ogsaa jeg gerne føje min Anerkendelse af den store Erfaring, som den højtærede Minister for Handel og Søfart sidder inde med i alt Fald paa Bankvæsenets Omraade; men jeg vil gerne henstille til den højtærede Minister, om der ikke kunde tænkes den Mulighed at slaa disse to Lovforslag sammen til eet, saaledes at man f. Eks. i Stedet for de to Inspektører, der her foreslaas, en Bankinspektør og en Sparekasseinspektør, kun ansatte een Inspektør til at føre Tilsyn saavel med Sparekasserne som med Bankerne, og at man simplificerede Bestemmelserne i de to Lovforslag saa meget som paa nogen Maade muligt, saaledes at man i alt væsentligt overlod Sparekasserne og Bankerne at drive deres Virksomhed omtrent, som de har drevet den hidtil. Jeg kunde have Lyst til at oplæse et Par Linier af et Andragende eller en Henvendelse, der i Fjor kom til Udvalget, og som sluttede med en Bemærkning, som jeg skal tillade mig at oplæse. Andragendet er sendt fra Frederikshavns Sparekasses Bestyrelse. Det slutter saaledes: „Sluttelig skal vi udtale, at i et Land som Danmark, hvor en stor Del af Befolkningen arbejder med laante Penge, og hvor de allerfleste paa forskellig Maade er bundne til økonomiske Forpligtelser, synes det os farligt og betænkeligt at forrykke Grundlaget for en økonomisk Udvikling, der har forment sig efter Befolkningens Tarv.“ De Lovforslag, der foreligger her, er af den Beskaffenhed, at de sætter Grænser for, hvilke Forretninger henholdsvis en Sparekasse og en Bank maa gøre; der er adskillige Steder, det kan passé, men man kan let komme til at gribe forstyrrende ind, og det synes jeg, Lovgivningen skulde være forsigtig med. Kunde vi blot faa den til at vedtage tilstrækkeligt kontrolerende og tilstrækkeligt strenge Bestemmelser overfor Bedragerier og den Slags Misligheder, mener jeg, den gør, hvad den skulde gøre. Jeg vil i alt Fald gerne henstille til den højtærede Ministers Overvejelse, om man ikke kunde tænke sig Spørgsmaalet løst paa den Maade.

Ministeren for Handel og Søfart (Hassing Jørgensen): Som det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) bemærkede, er der gaaet en 6—7 Aar med Bearbejdelse af de Anliggender, som er behandlet i det foreliggende Lovforslag. Dette lange Tidsrum er sikkert et Udtryk for, at det, man her har villet lovgive om, var et ganske overordentlig vanskeligt An-